

Глава трета: Паркът

Ането лежеше на земята и бавно се съвземаше. Беше паднала не така удачно както първия път и сега пред очите ѝ се въртяха едри яркожълти звезди. Раничката, която не беше пострадала ни най-малко, подскачаше от радост: очевидно беше безкрайно щастлива, че отново може да се движи и говори свободно. Най-после Ането посъбра душа и успя да приседне, като се оглеждаше наоколо с премрежени от болка очи.

Гледката обаче скоро я накара да забрави болките. Макар и да беше ясно, че във вълшебния свят са настъпили сериозни промени, тя едва сега започна да разбира, че от старата Гора на призраците не е останало почти нищо ...

Намираха се на остров по средата на реката, която на това място се беше разляла на широко, почти като езеро. От всички страни я заобикаляше огромен, добре благоустроен парк с фризирани зелени поляни, широки алеи и множество сгради с най-причудливи форми. Навсякъде се виждаха малки магазинчета за сувенири, стрелбища, кокетни беседки, детски въртележки с дървени кончета и колички, машини за измерване на силата и какво ли не още ... Но най-голямата разлика в сравнение с предишната мрачна и пуста гора беше, че сега тук направо гъмжеше от посетители. Хора, животни и растения щъкаха наоколо без да се смушават ни най-малко от взаимното си присъствие. Пуфтейки от жегата, бавно се разхождаха големи семейства диви прасета, татковците и майките лъснали от пот, вечно загрижени да не изгубят някое от малките си прасенца в хубави раирани костюмчета. Огромни палми в саксии, високомерни и превзети, щракаха със скъпи камери и по всякакъв начин се опитваха да покажат колко много презират тълпата, която щъкаше из краката им. Цели ята гъски, шумни като вестникопродавци, току прехвъркваха наоколо и, вечно любопитни, изпъваха шии да не би да пропуснат нещо интересно. Малки катерички, скокливи като пружинки, непрекъснато се заливаха от смях и не пропускаха случай да се оплезят на надменните палми. Хопала! Една от малките скокливки се препъна в краката на седящото Ане и се отърколи в тревата като топка.

– Извинете, извинете ... – запелтечи тя, като неумело се опитваше да направи реверанс. – Не ви забелязах, извинете. Много съжалявам.

Малката катеричка разглеждаше Ането, зяпнала от удивление. После лицето ѝ изведнъж застина от ужас, тя подскочи и се втурна да бяга, като крещеше с цяло гърло:

– По-о-о-мощ, мамо! Злата магьосница! По-о-омо-о-ощ!

Ането слисано гледаше подире ѝ. Какво означава това? С какво беше успяла така да изплаши катеричката, та нали дори не беше я докоснала? Объркана и озадачена, тя вече се канеше да продължи по-нататък, когато палавницата изведнъж се появи отново, той път придружена от родителите си.

– Ето я! Жива-живеничка, нали ви казах. С очите си я видях, не си измислям!

– Ама че си глупаче, изкара ми ума! – започна да се кара майката-катерица. – Това е само артистка, която работи тук в парка. Забрави ли, че преди малко срещнахме и летящия часовник Чарко? И че крилата му бяха от пластмаса. Това е Хайноланд, детенце, тук са събрани закуп всички злодеи от историята, но не наистина, а само на ужким, за да забавляват децата. Като се разходим по-нататък сигурно ще срещнем и останалите членове на бандата – Бу летящите уши, Въз мухата ...

– Бъз мухата – поправи я таткото, който досега само мълчаливо бе наблюдавал отстрана.

– Удивителна прилика, госпожице, наистина удивителна – обърна се той към Ането, като я разглеждаше с плахо възхищение. – Аз идвам в Хайноланд не за пръв път и вече съм срещал доста от колегите ви, но, да си призная, такава прилика още не бях виждал.

Ако не бяхме тук, сигурно и аз бих се уплашил, хе, хе ... Имате ли нещо против да си направим снимка заедно с вас? Искам да я покажа на съседите като се върнем в къщи, инак никой няма да ми повярва. Удивителна прилика, честна дума.

– Но да, разбира се – промърмори Ането объркано. – Щом настоявате, моля ...

Катеричките бързешком се наредиха около нея, а една друга рунтавелка защрака с лъскав фотоапарат. Не беше изминала и минута, а наоколо вече се събра голяма тъпла любопитни. Всички аххаха и сочеха към Ането. Нареди се цяла опашка от желаещи за снимки, от всички страни се запротяха бележници с молби за автографи. Червенокоска съвсем се обърка. Изобщо не разбираше за какво става дума. Най-после успя да се измъкне, но едва след като излъга, че има спешна работа. Сподиряна от любопитни погледи, тя се мушна в първата по-закътана алея и побърза да се отдалечи колкото се може повече.

– Какво беше това? Раничке, ти успя ли да разбереш нещо? Защо всички се налепиха по мене? Откъде ме познават?

– Хм, имам чувството, че те вземат за някой друг. Не чу ли как малкото пицеше за някаква зла магьосница? А таткото пък бърбореше за голяма прилика. Изглежда, че ти много приличаш на някого, от когото тук всички се страхуват.

– Добре, но какво означават тия странни приказки? Ти чу ли го: „злодеи“, „членове на бандата“? Да не би нашите приятели да са замесени в нещо лошо?

– Хе! Чарко и злодейства ... По-скоро ще повярвам, че слон може да ходи по въже – засмя се раничката. – Не, това никак не ми се вярва. Зад тази работа се крие нещо друго, но не мога да разбера какво.

– На всяка цена ще трябва да узнаем нещо повече за тоя парк. Но как можем да разпитаме без да се издадем, имаш ли някаква идея?

– Няма нужда да разпитваме, по пътя насам видях един информационен щанд. Там сигурно ще разберем поне най-важното.

– Отлична идея. Хайде, на работа, че не ми се иска да ме спипат още веднъж неподготвена.

Щандът, който раничката беше споменала, представляваше нещо като висока еднокрака масичка, само че вместо плот отгоре се намираще голям плосък монитор. До него се виждаше лилава телефонна слушалка.

– Хм, дали ще можем да се оправим с тая машинария? – каза раничката колебливо. – Още не мога да забравя първата ни среща с Хайномата. Да не би и тук да ни очаква някоя изненада?

Ането неволно се почеса отзад. Хайноматът – машината, която фирмата на Хайно бе поставила при голямото блато, за да събира пари – здравата беше я натупала когато се опитаха да я надхитрят. Тя с усилие потисна безпокойството си.

– Щем, не щем, трябва да опитаме. Тук поне пари не искат, доколкото виждам. Да се надяваме, че тази машина е по-малко злобна от Хайномата.

Те се приближиха до щанда и започнаха да го разглеждат предпазливо, макар че там нямаше кой знае колко за гледане. В горната част на монитора беше написано „Информационна система Хайноланд™“, а под него се виждаше стилизираната фигурка на ухилено бобърче, което държеше над главата си плакат с надпис „Старт“.

– Мечка страх, мен не страх – измърмори Ането и докосна екрана на мястото, където се виждаше фигурката. Тозчас картината се промени. Сега отсреща ги гледаше дебела бобърка, която се усмихваше мазно.

– Добре дошли във вълшебния свят на Хайноланд, мили деца и родители! – започна тя да говори с тържествен, приповдигнат тон. – Тук, в този огромен парк, вие ще имате възможността сами да преживеете някои от най-страшните приключения и битки, които господин Хайно трябваше да води през времето на великата борба. Но не се страхувайте! Чудовищата, тяхната господарка, както и всички нейни помощници отдавна вече са победени и се намират на сигурно място. Тук ви очакват истински вълнуващи мо-

менти, но вие се намирате в пълна безопасност. Хайноланд е най-сигурното място в цялата Гора на призраците!

Ането гледаше със зяпнала уста. Какво означават тия глупости? Какви победени чудовища, каква господарка? В главата ѝ започваше да се оформя едно ужасно подозрение.

– Моля, чувствайте се като у дома си – продължаваше да говори дебелата бобърка. – Ако се нуждаете от помощ, винаги можете да използвате тази информационна система или да се обърнете към някого от служителите на парка. Хайноланд е огромен, но добре подреден. Където и да се намирате, винаги ще намерите множество указатели, които ще ви помогнат да намерите пътя към мястото, което търсите. А сега, желая ви приятно прекарване. Довиждане, и не се колебайте да ме повикате отново, ако ви потрябвам!

Сега на екрана се появи цветна карта на парка. Някъде по средата ѝ просветваше червена стрелка, над която беше написано: „Вие се намирате тук“. Дебелата бобърка се усмихваше от малък прозорец в горния десен ъгъл.

– Както виждате, да се намери пътя в нашия парк е детска игра – започна тя да обяснява. – Развлекателният парк „Хайноланд“ е разделен на пет тематични области, които ние тук наричаме „светове“. В момента вие се намирате в централната част на парка, която принадлежи към „Света на призрачната опера“. От тук водят директни пътища до всеки от останалите светове. Недалеч от вас, ето тук – на това място тя се наведе извън прозореца си и почука на едно място по картата, което беше много близо до червената стрелка – се намира централният шоу-театър в Хайноланд. Всеки ден точно в петнадесет часа в него се представя шоуто „Великата борба“. Не го пропускайте! Това е най-въълнуващата част от нашата програма. Чрез него вие ще можете да преживеете част от историята. И, разбира се, отново да се убедите, че без неизмеримата смелост и подвизите на господин Хайно, всички ние сега щяхме да бъдем под властта на страшни, жестоки чудовища ... Но, да се върнем отново към нашия план. Най-горе в ляво на картата се намира първият от световите, наречен „Дино-свят“. В него се намират атракциите, свързани с историята на страшния динозавър, едно от петте чудовища, победени от господин Хайно. Вдясно до него се намира вторият свят, наречен „Свят на призрачния цирк“, където се намират атракциите, представящи борбата с безносия клоун ...

Тук Ането не можа да се сдържи и с все сила прасна с юмрук по монитора. Нещо вътре присветна и изпраща, образът изчезна.

– Какво правиш, полудя ли? – извика раничката уплашено. – Ами ако ни видят? Какво, да ни арестуват ли искаш? Бързо да изчезваме оттук преди някой да ни е спипал!

Ането смучеше натъртения си юмрук и май хич нямаше намерение да бяга. От очите ѝ хвърчаха искри.

– Сега вече всичко е ясно! Разбираш ли какво са направили тези мошеници? Те са обърнали цялата история с главата надолу и са накарали всички да повярват, че ние сме чудовища, а те са герои! И че Хайно ни е победил, при това в някаква „велика борба“. По дяволите, всичко друго бях очаквала, само не и това! Негодници, мошеници, лъжци!

– Добре, добре, после ще говорим. Хайде, да изчезваме оттук преди да са ни хванали! – повтори раничката, докато я дърпаше настрана. – Така или иначе сега не можем да направим нищо. Хайде де, престани да се дърпаш! Или искаш Хайно да те набута в кафез?

– Уважаеми дами и господа – стресна ги мощен глас, който идваше от невидими високоговорители някъде наблизо. – Напомняме ви, че само след десет минути в главния шоу-театър на парка започва програмата „Великата борба“. Не пропускайте това великолепно зрелище! Моля, побързайте!

Двете приятелки се спогледаха въпросително. Дали да опитат? А защо пък не? В края на краищата, може би там ще узнаят нещо ново за парка. Не се колебаха дълго. Както обикновено, Ането взе раничката на гръб и забърза към сградата на шоу-театъра.

– Хей, Ане, я погледни там – обади се раничката изотзад.

– Къде?

– Ето там, магазинчето за сувенири. Виждаш ли какво продават?

Червенокоска се вгледа във витрината и ... зяпна. От огромен плакат насреща я гледаше собственото ѝ лице, разкривено в грозна, заплашителна гримаса. Цялата витрина беше пълна с най-различни книги, плюшени играчки, чанти, фланелки, пластмасови чаши и чинии, писалки, плажни дюшеци, детски играчки, какво ли не още ... И върху всички предмети, от първия до последния, беше нарисувано нейното лице – къде по-малко, къде повече страшно. Тя така се изненада, че напълно забрави накъде бяха тръгнали и, ако раничката не беше я подканила, сигурно щеше да гледа пъстрата витрина до вечерта. Все пак през цялото време тя сърдито сумтеше и се цупеше. Най-после не издържа, спря и, като се почесваше смутено, попита раничката:

– Хм, исках да те попитам нещо ...

– Какво?

– Първо ще трябва да обещаеш, че няма да ми се присмиваш.

– Да ти се присмивам ли? Че кога съм го правила? – попита я раничката с най-невинен тон.

Ането я погледна недоверчиво, после се пристраши и каза:

– Наистина ли ... Наистина ли съм толкова грозна? Като на тия портрети, искам да кажа. Това там беше не малко момиче, ами чудовище, урод някакъв.

– А-а-а, това ли било? – проточи раничката разбиращо. – Нищо подобно, изобщо не изглеждаш така.

Червенокоска въздъхна облекчено.

– Искам да кажа, не изглеждаш така докато си спокойна – продължи раничката, като съсредоточено претърсваше джобовете си. – Когато се ядосаш, това вече е друга работа.

– Ти какво, подиграваш ли ми се! – ревна Ането обидено. – Какво искаш да кажеш?

– Това! – отвърна раничката и постави пред носа на Червенокоска малкото джобно огледалце, което беше измъкнала отнякъде.

Ането погледна и притихна начаса. Отсреща я гледаше точно грозното, изкривено от гняв лице, което беше видяла в магазинчето за сувенири.